

TRAÏCIÓ I SAVIESA

CAPÍTOL I: El mentider

Un dia d'hivern, amb vent i alertes de pluja, Miquel, un alumne de 3r ESO, pèl roig, baixet i prim, i sobretot curiós, entra a la classe del senyor Martínez, mestre d'Història.

— Bon dia, classe! — exclama el senyor Martínez.

— Bon dia! — respon tota la classe a l'uníson.

Miquel seu sol a l'última taula de classe, i comença a treure tot el material, mentre el senyor Martínez encén l'ordinador per començar la classe.

— Doncs, si us pareix comencem la classe... — diu el senyor Martínez.

— No — respon algun graciós seguit d'unes rialletes.

— Com ja sabeu... — continua parlant el senyor Martínez sense donar-li importància — en aquest tema estem estudiant l'Antic Egipte, i hui tenia la intenció d'explicar un Imperi egipci poc recordat a causa de la seva curta duració. Estem parlant de l'Imperi del faraó Kadhaab o també conegut com "El mentider".

El senyor Martínez continua fent la introducció del tema mentre posa el *password* a l'ordinador per accedir al seu llibre digital i continuar amb l'explicació.

— Obriu per la pàgina 33 del llibre i observeu la imatge de dalt a l'esquerra. — ordena el senyor Martínez — La veieu?

Al llibre s'aprecia una petita imatge a color d'una persona de cabell negre com el carbó, de pell morena i vestimenta blanca. Tota la classe observa la imatge, però un dels alumnes no és que la mire... sinó que pareix examinar-la minuciosament, Miquel. Miquel observa amb curiositat la imatge, tracta de buscar qualsevol tipus d'element sospitós o curiós, cada vegada s'apropa més al llibre com si estigués fent *zoom*. El senyor Martínez se n'adona i continua intentant posar el llibre digital, el qual s'ha quedat penjat per culpa de la wifi de l'institut.

— Què tal? Interessant? — afirma el senyor Martínez, el qual sobresalta Miquel, que es trobava molt concentrat.

No hi ha cap resposta al senyor Martínez per part de la classe, només els ulls oberts com a plats dels alumnes com si a la foto apareguera una escena no adequada al tema.

— Com no funciona molt bé l'ordinador — explica el senyor Martínez — us contaré jo la història d'aquest faraó — fa una pausa per observar que la classe estiga callada —. La imatge que hi ha al llibre, és un retrat que es va trobar juntament amb algunes peces d'or com copes o braçalets. Supose que sabeu que els egipcis ja escrivien, en jeroglífics, i alguns textos donaven informació sobre els rostres dels faraons, i cap de les descripcions, coincidia amb la d'aquest. En canvi, anys després, un grup d'investigador francesos van trobar prop de la zona on es va descobrir el retrat una cambra subterrània amb informació sobre un faraó no documentat als

antics arxius egipcis — fa altra pausa per mirar a tothom —. Aquesta cambra és la tomba de Kadhaab, l'home de la imatge del llibre.

Els alumnes pareixen avorrits, a més del fred que fa a causa del vent, en canvi Miquel sembla content, excitat, esperant rebre més informació sobre el que parla el mestre. Contemplant silenciosament l'explicació, com un lleó contempla atentament la seva presa abans de capturar-la. El senyor Martínez se n'adona de l'avorriment dels alumnes, però continua l'explicació sense donar importància als pensaments dels estudiants. Continua l'explicació però pareix que els rostres d'ensopiment i desinterés per part dels aprenents no canvia, en canvi Miquel continua atenent l'explicació de forma silenciosa però a la vegada emocionat. Passen els minuts i la classe continua exactament igual, qualsevol persona que entrés a classe necessitaria només un cop d'ull per saber que el senyor Martínez sembla que només explica a Miquel.

Ja només queda un minut de classe, però el senyor Martínez segueix en l'explicació. El timbre sona i els alumnes, amb aspecte de zombis, ixen per la porta de l'aula.

— Adeu, fins demà! — exclamà el senyor Martínez mentre tots els alumnes eixien de l'aula.

Miquel com sol ser costum, tarda un fum a arregar les seves pertinences de classe, i ix per la porta amb un somriure de satisfacció i excitació.

— Tant de bo tots foren com tu... — murmura el senyor Martínez a contracor.

Aquest sent emoció de saber que per almenys a un dels seus alumnes li interessa el que explica i el que parla.

Miquel amb la mateixa cara de felicitat segurament que el senyor Martínez, ix per la porta de l'institut amb ganes d'arribar a casa. Mentre camina pel carrer pensa en tot allò explicat a classe, i com seria d'emocionant saber més sobre el tema. En arribar a casa s'asseu al sofà, com qualsevol xiquet de la seua edat, a mirar el mòbil i xatejar amb els amics.

Després de dues hores, ja avorrit de la pantalleta, es posa a fer els deures que li han manat a classe. En obrir la motxilla veu el llibre d'Història, en veure'l se'n recorda de Kadhaab, el faraó o, com l'havia anomenat el senyor Martínez, "El mentider". Deixa els deures a banda i connecta ràpidament l'ordinador, mentre s'encén, l'emoció recorria les venes de Miquel, se sentia aclaparat pel fum d'informació que volia rebre. Només s'engega l'ordinador Miquel entra a *Google* ràpidament i busca: *Kadhaab faraó egipci*. Apareixen un fum d'enllaços que porten a pàgines web, però tots parlen del descobriment dels investigadors francesos, tots són entrevistes, reportatges, etc. Però aquesta informació no satisfà Miquel, ell vol més, vol conèixer la vertadera història, vol saber perquè li deien "El mentider" o perquè el seu imperi va ser tan curt. El seu cap cada vegada s'omplia més de dubtes.

Després d'estar buscant aproximadament una hora, i sense èxit, va entrar a un altre enllaç, Miquel calculava que havia entrat a uns set-cents, sense aconseguir res. Però aquest era diferent, aquest li va cridar l'atenció. El titular del document que oferia la pàgina sobre Kadhaab era: *El mentider, traïció i saviesa*.

Miquel comença a llegir intrigat i ...

CAPÍTOL II: L'amo

<< M'agrada molt passejar pel palau, però l'amo, Kadhaab, sempre em mana coses per fer, sempre he de rentar la seva roba o simplement acompanyar-lo a passejar per la ciutat, a ell li han encantat sempre els barris de la ciutat, a pesar de pertànyer a les classes més altes d'Egipte. Sempre passege amb ell pel carrer, la gent sempre sempre el saluda, i ell sempre pareix tan animat i bondadós.

Jo porte servint-lo des de la infantesa, encara me'n recorde aquella vegada que va arribar a casa plorant dient que li havien pegat, i resulta que s'havia ensopegat contra una casa per anar despistat com sempre, mai ha sigut molt hàbil en la batalla, ni ha tingut cap capacitat física excel·lent, però això sí, sempre ha sigut molt intel·ligent, sempre li ha agradat estudiar, interessar-se per la resta, siguen homes o dones, siguen ancians o xiquets, siguen de la família reial o siguen simples comerciants. Sempre ha ajudat les persones, i, quan va arribar a ser faraó, va vetlar sempre per la seguretat del poble, va ajudar a tots els ciutadans militars, va despegar l'exèrcit durant l'atac de Líbia...

Però aquell dia va canviar, se celebrava el segon any de faraó de l'amo, ell com sempre tan agradable, va invitar a tot el poble a un gran sopar al palau reial. La nit anava de meravella, tots ballaven reien i parlaven. M'agradava molt l'ambient, era com la nit perfecta, era com la primera nit que em sentia tan lliure, com quan era menuda i corria per vora del riu Nil observant els vaixells que hi passaven portant peixos per al mercat. Estava arribant la mitjanit, l'amo estava bevent massa, però jo no podia deixar de gaudir. De sobte vaig veure com un home s'apropava a l'orella de l'amo, no li vaig donar importància, pensava que era un altre ciutadà que li volia agrair l'acte tan bondadós i amable que havia fet.

A partir d'aquell dia, aquell home va començar a vindre amb freqüència al palau, sempre es passava una bona estona parlant en privat amb l'amo, però jo no podia estar més preocupada, perquè, ell havia canviat, ja no era el de sempre, no eixia a passejar per la ciutat, també va deixar de preocupar-se per la salut del poble, va començar a ser.. més descuidat, ... més ... com dir-ho, ... cruel. >>

Una cara embadalida era la de Miquel, es trobava enfront de la pantalla de l'ordinador, llegint, atent, com si haguera vist un monstre, amb els ulls com a plats, continuava llegint aquella història tan emocionant, plena de misteri. I sobretot plena d'història.

<< Vaig entrar a l'habitació de l'amo per arreplegar la seva roba i rentar-la, i també per ordenar el seu gran dormitori, vaig entrar sense demanar permís pensant que l'amo estaria ja al menjador, però no, ell estava allà amb l'altre home, amb una cara d'espant, em va cridar amb un to greu perquè abandonara l'habitació, semblaven parlar d'alguna cosa important.

Eixe dia va ser el primer i no l'únic que vaig escoltar el nom d'aquell home misteriós, el nom de la persona que havia canviat el caràcter de Kadhaab, l'home que es va convertir en el seu conseller, i no precisament per a bé, ... Shar, eixe era el nom d'aquella horripilant i desagradable persona.

Amb el pas del temps, vaig descobrir que Shar venia d'una família de mercaders honorats, solia treballar amb el seu pare i el seu germà venent peix. Era un local poc conegut, però després del sopar d'aquella nit no va tornar a casa seva, ni al mercat.

Aproximadament un mes després, em trobava anant al menjador del palau quan de sobte vaig escoltar un soroll provinent del dormitori de l'amo. Sense fer soroll em vaig apropar a la porta, en arrimar l'orella vaig aconseguir distingir la veu de Shar:

— Ens farà rics Kadhaab, només necessitem temps.

— Però com vols que traïska al poble, — responia Kadhaab — els ciutadans sempre m'han tractat bé, ja em vas dir que només em centrara en el poder, que tu actuaries com a conseller, ja no ho suportes més.

— Kadhaab — alçava ara la veu Shar —, ja saps que ets un negoci redó per als dos, tu aconseguixes més territori per a la teua estiamada població i jo em quede el que vam acordar.

— Ja però... —recriminava Kadhaab

— Però res! — cridà Shar — ja et vaig dir que amb eixa actitud de figa molla mai arribarem a res. Només has de matar la meitat de la teva població i els perses ens prestarien poder militar, és només això. Un rei ha de sobreposar-ho tot menys a si mateix.

Quina bestiesa! No m'ho podia creure! Matar la meitat dels ciutadans? Estem bojos?...No veia la cara de l'amo però jo sé que no estava segur,.. i tant que no ho estava, quin tipus de dimoni faria semblant traïció cap als seus seguidors?>>

Miquel va fer una pausa per descansar la vista, es trobava tan atret per la història que no podia parar de llegir.

<< ...

CAPÍTOL III: Aquella nit

<< Aquell dia que tant temia des que vaig escoltar aquelles paraules eixir de la boca de Shar, va arribar.

Era una nit fosca només il·luminada per la lluna plena que s'alçava sobre els edificis, el poble es trobava submergit en un silenci absolut, no s'escoltava cap soroll humà ni animal, i quan més relaxat estàs, una gran tropa de soldats es poden tornar en contra teva.

Això és el que va passar. De sobte, el poble havia passat de ser un silenci absolut, a ser un estadi de batalla entre soldats i ciutadans. Aquests no tenien res a fer, a pesar de la seva persistència per sobreviure. Jo em trobava allí, a la finestra de la meua petita i discreta habitació, observant aquella massacre sense control. No molt lluny de mi, al pis de damunt es trobava l'habitació de l'amo, i allí també estaven ells, observant la crueltat que li havien imposat al poble sense cap tipus de raó.

La lluita als carrerons de la població continuava al cap d'hores, molts dels ciutadans ja havien mort, altres encara es resistien, altres fugien cap als afores buscant la salvació, i altres simplement s'amagaven en els racons més menuts esperant que tot acabara.

Jo vaig començar a sentir impotència, volia lluitar juntament amb tots aquells ciutadans que adoraven Kadhaab, volia alliberar a tota aquella població d'eixe infern pel qual estaven passant abans d'anar-se'n a l'altra vida. Jo,... només volia ajudar, fer tot el possible, però... òbviament, eixa sensació de mort que s'expandia entre les cases i els carrers, entre adults i xiquets, entre homes i dones..., això em va frenar, això no em va permetre..., no em va permetre fer res.

Finalment l'infern va acabar, una lluita d'exactament tres hores i mitja, en la que òbviament els soldats havien guanyat. Ara el silenci tornava a submergir tot el poble, i de sobte començaren els crits per parts dels soldats, ells celebraven aquella victòria sobre els carrers, ara rojos per la sang, d'aquell poblat que un dia va amar a Kadhaab, i altre dia... va morir a mans d'ell.>>

Ara a l'altre costat de la pantalla, donava la sensació que els sentiments del nostre narrador, havien arribat profundament a Miquel. Ell sentia la necessitat de plorar..., volia plorar.

<< Un crit provinent de l'habitació de l'amo m'espantà. Era Shar celebrant la victòria, ell era el que més somiava aquest moment. De sobte un llum roig, s'alçava pel cel, i la porta principal de la muralla que rodejava el poble, començava a obrir-se. Per la porta començaren a entrar guerrers, d'aparença persa. El que fins ara havia sigut l'infern per a la població egípcia, ara era per als soldats, els quals es trobaven indefensos contra els aproximadament dos mil combatents perses que havien inundat els carrers del poble. Aquells crits d'alegria i eufòria, s'havien convertits en crits d'agonia, dolor i patiment.

Jo ara sí que em trobava bocabadada, els perses havien assaltat aquell poble pel qual jo solia passejar, comprar, parlar, etc.

De seguida vaig recordar les paraules que va pronunciar Shar aquell dia. Vaig recordar quan va nomenar els perses, i quan va parlar d'un tractat amb ells, açò no era cap tractat, açò s'havia convertit en una emboscada, Shar acabava de traïr l'amo.

Ràpidament vaig eixir de l'habitació en busca del dormitori de Kadhaab. En aquell moment moltes coses van passar pel meu cap abans d'arribar allí. En un tres i no res em trobava enfront de la porta del dormitori. Només entrar vaig afirmar totes les meves supersticions. Aquell dormitori s'havia convertit en la tomba de Kadhaab. Ell es trobava allí, al terra, sobre una gran massa de sang a sota d'ell, i uns metres més a la dreta Shar, aquell repugnant i odiós home, amb una espasa a la mà.

La ira em va cegar completament, em vaig llançar sobre Shar per atacar-lo, però de seguida em vaig adonar que no tenia res a fer, aleshores vaig fugir, vaig fugir d'aquell dormitori, d'aquell palau, i d'aquells carrers rojos.

I ara em trobe ací a, a l'altra part del món, al gran occident, escrivint aquest relat perquè tal vegada algú, pugui llegir aquesta història, i sentir la meva ira, la meva ràbia, la meva tristesa, la meva impotència, la meva... com dir-ho.

Els meus sentiments.>>